

Hoofdstuk 1

Op de ruime zolder van zijn rijtjeshuis zat Maximilian Berkheij achter zijn Engelse bureau en trommelde zacht met zijn vingers op een van de met groen leer ingelegde vakken. Het bureau stond in het midden van het vertrek en was omgeven door negen boekenkasten in verschillende hoogtes en breedtes. Zijn favoriete plek fungeerde namelijk niet alleen als werkkamer, maar was tevens zijn privébibliotheek. Doordat hij al vanaf zijn achttiende een fervent verzamelaar was van allerlei soorten literatuur en kinderboeken, wist hij zich nu omringd door duizenden literaire schatten.

Behalve bibliofiel was Max ook schrijver van journalistieke stukjes en spannende boeken. Schrijven was iets wat hij het allerliefste deed en waarmee hij ook nog een boterham wist te verdienen, al was die dan niet zo heel dik belegd. Zijn boeken verkochten weliswaar redelijk, maar hij was nooit echt doorgebroken en van gewonnen prijzen voor zijn oeuvre was al helemaal geen sprake. Maar hij was zeker geen ontevreden man. Naar vrouwelijke maatstaven zag hij er redelijk uit. Hij had een opgewekt gezicht met groene ogen en kort, donkerblond haar in stekels, en ondanks zijn beginnende buikje zag hij er nog aardig fit uit. Bovendien was hij een onverbetterlijke optimist. Maar het allergelukkigst was hij met zijn gezinsleven; hij hield van zijn zes jaar jongere vrouw en nog meer van zijn twee dochters van zeven en vijf jaar.

Die vrijdagavond in oktober waren de omstandigheden ideaal om verder te werken aan zijn nieuwste boek. Zijn kleine meiden waren voorgelezen en lagen in bed en Nicole, zijn vrouw, zette beneden de televisie aan om een van haar lievelingsseries te kijken. Het was net half negen, hij kon nog veel doen en hij haastte zich naar zijn zolderkamer. Al dagen worstelde hij met een hoofdstuk dat maar niet uit de verf wilde komen en Max was vastbesloten om het vanavond af te ronden.

Het werd hem echter al snel duidelijk dat dit toch niet de dag was waarop dit zou gebeuren. Uitgelaten jongeren, die langsfietsen op weg naar de kroegen in het dorp, zorgden die avond voor extra veel rumoer op straat. Veel knallen van vuurwerk, auto's met slippende banden, een hoop gekrijs en geschreeuw: Het klonk alsof één van de lokale voetbalclubs vandaag kampioen was geworden. Als hij zich geïnteresseerd had voor voetbal had hij het wel geweten, maar Max wist niet eens wat buitenspel was.

Ook binnen was er een irritante afleiding. Er klonk af en toe een zacht geritsel achter een van de boekenkasten tegen het zolderschot. Muizen? Of nog erger: een nest papiervisjes, de aartsvijanden van iedere boekenliefhebber? Voor de tweede keer in een half uur tijd stond hij op en schoof de boeken op de onderste twee planken iets opzij. Maar ook deze keer viel er niets te zien. Geïrriteerd liep hij terug naar zijn groenlederen bureaustoel en plofte neer. In gedachten verzonken staarde hij naar zijn bureaublad, dat bedolven lag onder vellen papier met plotlijnen, personagedossiers en achtergrondinformatie. Zelfs op de printer lag een stapel papier. Maar Max had er geen oog voor. Hij maakte zich druk over die onzichtbare scharrelaars achter de kast, die weigerden zichzelf bloot te geven.

Met een zucht haalde hij een hand door zijn stekels. Hij had op deze manier steeds minder zin in schrijven en besloot het die avond voor gezien te houden. Hij wierp een blik op de zwarte stationsklok, die boven het trappgat hing, en fronste. Hoewel hij die avond niet in zijn geliefde schrijversflow was terechtgekomen, was de tijd sneller verstreken dan verwacht. Het was net na middernacht, Nicole lag waarschijnlijk al in bed.

Zo zachtjes mogelijk daalde Max de krakende trap af, waarbij hij halverwege geroutineerd over de handtas van zijn vrouw stapte.

De overloop was klein en bood toegang tot de twee kinderslaapkamers aan de ene kant en de ouderslaapkamer en de badkamer aan de andere kant. Eerst ging Max bij zijn oudste dochter de kamer in.

Hier luisterde hij, zoals iedere nacht, even naar haar ademhaling. Dat deed hij intussen al zeven jaar en hij was ermee begonnen nadat Charlotte, toen ze slechts negen dagen oud was, in haar slaap een paar keer melk had opgegeven die zich was gaan vermengen met slijm. Na een paar keer was de massa te taai geworden om door te slikken, maar ook te dik om uit te spugen, zodat het goedje in haar keel bleef hangen. De beelden op de camera van de babyfoon zou Max nooit meer vergeten. Charlotte moest vechten voor iedere ademteug. Toen ze na een week het ziekenhuis mocht verlaten, kwam er pas na enig aandringen een medische diagnose: een ALTE, wat staat voor Apparent Life Threatening Event. Het is het plotseling optreden van een levensbedreigende situatie bij een kind van nul tot twee jaar, zonder dat de exacte oorzaak bekend is. Een arts vatte het nuchter samen als: "Pech gehad, kan gebeuren en komt waarschijnlijk nooit meer voor."

Max had het nooit een plekje kunnen geven en na deze gebeurtenis ging hij altijd even bij zijn meiden kijken voordat hij zelf naar bed ging. Pas dan kon hij met een gerust hart in slaap vallen. Nog altijd werd hij van ieder niesje en kuchje wakker, elke keer als een van hen verkouden was.

Nadat hij bij zijn oudste was geweest, stapte Max bij zijn jongste dochter naar binnen. Ze lag half boven de dekens en haar slapende gezicht verried de vastberadenheid die in al haar dagelijkse acties besloten lag. Maud was met haar vijf jaar al een echt baasje. Ze pikte weinig onzin en was bijdehand en zelfverzekerd. Maar behalve dat scherpe kantje was ze ook enorm lief en vrijgevig en nog het meest van alles: een enorme kletstante. Ze begon te kwebbelen zodra haar ogen opengingen en ze hield pas op als ze in slaap was gevallen. Zelfs in haar dromen ging ze nog weleens door. Zo verlegen als haar zus was, zo'n flapuit was Maud. Ze had het vocabulaire van een jonge tiener en gebruikte soms woorden die Max en Nicole verbaasd deden opkijken.

Hij boog zich over haar heen en luisterde ook bij haar naar haar ademhaling. Tevreden streek hij wat donkerblonde haren uit haar knappe gezichtje en trok de deken recht. Stilletjes verliet hij haar kamer en deed de deur achter zich dicht.

Alles was in orde bij de meiden. Max kleedde zich uit, waste zich snel en trok zijn slaappolo aan, waar Nicole hem steevast mee plaagde. Uitgeput kroop hij bij zijn vrouw in bed.

Max' ogen schoten open. Was hij al in slaap gevallen? Waarvan was hij dan wakker geworden? Had hij iets bij de meiden gehoord? Het enige wat in de pikdonkere kamer zichtbaar was, waren de roodverlichte cijfers van zijn wekker die hem vertelden dat het even over vier was. Doodstil lag hij in bed. Hij luisterde scherp of hij iets ongewoons hoorde. Daar! Op de overloop! Een van de slaapkamerdeuren ging open. Ongetwijfeld Maud weer, die na een nachtmerrie niet meer durfde te slapen, of de donkere badkamer niet in durfde om naar het toilet te gaan. Normaal gesproken deed ze toch wel iets zachter.

Er werd aan de deurklink gemorreld. Max kwam overeind om het meisje terug naar haar bed te sturen. Op dat moment zwaaide de deur een stukje open. Met een hard geluid schoot de klink weer omhoog. Net voordat Max verwijtend naar zijn dochter wilde sissen, hoorde hij Nicole in haar slaap geërgerd kreunen.

En toen ging het snel.

De voetjes van zijn dochter op het laminaat haastten zich de slaapkamer in en holden om het bed heen. Nu zijn ogen steeds meer aan het duister wenden, verried de grootte van het silhouet dat dit niet zijn jongste dochter was, maar de oudste. Voordat Max haar naam kon fluisteren, boog het kind zich over haar slapende moeder en vanuit het niets begon ze te bijten, graaien, krabben en deelde ze

kopstoten uit. De agressie was ongekend. Met open mond keek Max toe. Zijn dochter deed een uitval naar de keel van haar moeder! Toen ze overeind kwam bungelde er iets uit haar mond, een lapje, of een dikke sliert. Hij was volkomen perplex. Niet in staat een woord uit te brengen, laat staan om in te grijpen.

Ze keken elkaar aan, dochter en vader. Doodsbang deinsde Max achteruit. Zijn hand stootte tegen de aanrakingsgevoelige nachtlamp op het nachtkastje, die onmiddellijk begon te branden. Wat hij zag zou hij zich tot aan zijn dood blijven herinneren: Het bed en de muur zaten onder het bloed. Nicoles bloed. Pulserende golven spoten in dikke stralen uit haar wond. Nicoles handen, eerst vertwijfeld in de lucht, dan in paniek tastend naar haar keel. Hoe amper een tel later haar armen langs haar lichaam zakten. Hoe het licht in haar gejaagde blik langzaam doofde.

Op dat moment realiseerde Max zich dat hij zijn vrouw niet eens had horen schreeuwen, maar veel tijd om daarover na te denken kreeg hij niet.

Het meisje stond nog altijd naast het bed. Haar blik schoot plots naar de brandende lamp. Woede fonkelde in haar ogen. Haar anders zo zachtmoedige en vrolijke gezicht had een verbeterde uitdrukking en was van haat doortrokken. Ze zat onder de rode spetters en vegen. Uit haar mond en langs haar nek liep een straaltje bloed.

Het meisje keek speurend om zich heen. Instinctief wist Max dat ze naar de snelste manier zocht om hem te bereiken: Over het bed, of omlopen. Meer keuzes waren er niet. Nauwelijks een tel later sprong ze als een hongerige wolf boven op het lichaam van haar moeder. Vliegenvlug kroop ze op handen en voeten naar hem toe. De luttele seconde van Charlottes aarzeling had Max gebruikt om uit bed te stappen en zonder na te denken de deken over zijn dochter heen te gooien. Wild begon ze om zich heen te slaan. Ze krijsde hysterisch. Een hoge kreet, die door merg en been ging. Een toonhoogte die onmogelijk die van zijn dochter kon zijn, die niet bij Charlottes stem hoorde.

Max vluchtte de slaapkamer uit en sloeg de deur achter zich dicht. Onmiddellijk werd er wild aan de klink gerukt. Shit! Uitgerekend de enige kamer op de overloop waar geen slot op de deur zat. Max twijfelde. Hij wilde naar Maud, zijn jongste dochter, maar het monster hierbinnen mocht niet ontsnappen. Onmiddellijk schaamde hij zich voor die gedachte, maar de Charlotte die zich bijna dwars door de deur heen schopte en beukte, was niet het meisje dat een paar uur geleden nog uit haar hoofd met strijkkralen een vlinder had gemaakt. Dit wezen leek in niets op zijn eigen dochter.

Hij had Maud nodig, maar ineens drong het tot hem door dat zijn jongste door al het kabaal heen was geslapen. Dat was verontrustend, want haar slaapkamerdeur stond altijd op een kier. Maar hij had niet veel keus. Iemand moest iets pakken om de klink van de deur te barricaderen. Bovendien, als zijn jongste ook zo was veranderd... dan had het verder toch allemaal geen zin meer.

‘Maud!’ riep Max luid. ‘Maud, ben je wakker? Je moet papa helpen.’

Zijn hart miste een slag toen de slaapkamerdeur langzaam openzwaaide. In de opening stond een kleine, zwarte schim die slaap uit haar ogen te wrijven. Het meisje liet haar schouders hangen en kneep haar ogen samen toen Max met zijn voet de schakelaar van het overlooplicht aantikte. Hij moest haar gezicht zien. Hij moest het zeker weten.

‘Wat is er, papa?’

Voordat hij antwoord kon geven klonk er opnieuw een doffe dreun tegen de goedkope deur van de ouderslaapkamer. Er werd hevig aan de deurklink getrokken en gerommeld.

Max zag het geschrokken gezicht van zijn dochter. ‘Ik heb even je hulp nodig, schatje.’ Hij probeerde zijn stem zo kalm mogelijk te laten klinken.

‘Heb je geknoeid?’

Verbaasd volgde Max de blik van zijn dochter en keek omlaag. Zijn shirt zat onder de bloedvlekken. Hij voelde zijn wangen kleuren en terwijl er aan de andere kant een nieuwe aanval op de deur werd uitgevoerd, besloot hij te liegen.

‘Nee, zo heb ik die in de winkel gekocht, schatje.’

‘Oh.’ Even was het stil. ‘Is mama boos?’

Max had beide handen nodig om de deurklink op zijn plaats te houden. Hij zou dit niet lang meer volhouden. ‘Schat, zou jij de wasmand uit de badkamer willen halen? Die hoge houten, waar we jouw vieze kleren in gooien.’

Het meisje veerde op. ‘Ja, hoor. Dat kan ik wel.’

Vrolijk trippelde ze langs haar vader en stapte de naastgelegen badkamer in. Er klonk geschuif met iets zwaars. Even later sleepte ze de mand naar haar vader toe en keek hem trots aan. Max duwde de mand met zijn voeten tegen de deur, maar hij miste nog een goede dertig centimeter tot aan de klink.

‘Schatje, zou je nu een paar boeken voor me uit je slaapkamer willen halen? Het maakt niet uit welke.’

‘Zal ik... eh...’ stamelde ze.

‘Het maakt echt niet uit welke, als je het maar snel doet.’

‘Eh... Dan pak ik het sprookje met de wolf.’

‘Dat is prima. Dat is lekker dik.’

Het meisje maakte zich uit de voeten en kwam even later terug met een dik sprookjesboek in haar handen. Ze legde het op de wasmand.

‘Pak nog maar een paar boeken.’ Er begon zweet in zijn ogen te druppelen. Ze moest nu echt een beetje gaan opschieten. Eén moment van onoplettendheid of spierverslapping en het was gebeurd. Voor hen allebei.

‘Maar ik wil het sprookje van de wolf horen.’

‘Eerst nog wat meer boeken pakken, schatje.’

Haar gezicht verhardde. Max wist wat dat betekende. Hij kende dat verbeterde koppie maar al te goed. Haar moeder had diezelfde vastberadenheid.

‘Nee! Eerst lezen.’ Het meisje sloeg demonstratief haar armen over elkaar.

Ongeduld borrelde vanuit Max’ tenen op. Het liefst had hij het meisje naar haar slaapkamer geschopt, maar hij wist zich nog net in te houden. ‘Als je nou niet als de sodemieter nog wat boeken gaat halen, dan zijn de rapen gaar! Nu!’

Maud bleef haar vader woedend aankijken. Na een paar tellen koos ze eieren voor haar geld en liep stampvoetend naar haar kamer. Even later kwam ze met een stapeltje kleine boeken terug.

‘Uitstekend,’ mompelde haar vader. ‘En nu nog meer boeken, tot ik zeg dat het genoeg is.’

Het meisje verdween vlug en kwam weer terug met nog meer boeken. Ze gooide ze op de wasmand en grijnsde naar haar vader. Blijkbaar vond ze dit nieuwe spelletje toch wel leuk.

Max had genoeg boeken aangereikt gekregen om de deurklink goed klem te zetten. Er was geen beweging meer in te krijgen. Maar het veilige gevoel waarop hij had gehoopt kwam niet. Sterker nog, zijn paranoia groeide.

'Papa, mag ik weer terug naar bed? Ik ben nog een beetje moe.'

'Ja, dat is goed. Ga maar rustig slapen, dan kan ik even nadenken.'

'Kom je nog een kusje geven?'

'Natuurlijk.'

Maud draaide zich om en begon te lopen.

'Wacht!' Max greep zijn dochter ruw bij de schouder. Hij bedacht dat er bij Charlotte iets in haar slaapkamer moest zijn gebeurd waardoor ze zo veranderd was. Had dat geritsel op zolder er iets mee te maken? Het schuine dak liep aan die kant twee verdiepingen door, tot de slaapkamers van de meiden. Zieke ratten? Of muizen, of kakkerlakken desnoods? Hij had toch een wondje in Charlottes nek gezien? Geen kakkerlakken dus. Muizen of ratten. Konden die via het zolderschot op de slaapverdieping eronder komen? Vast wel. Maar ze hadden ook gewoon de trap kunnen nemen.

'Papa? Wat is er?'

Of... ze zaten helemaal niet achter het schot of de boekenkast. Misschien leek dat alleen zo omdat ze in het dak onder de pannen zaten en het geluid resoneerde.

'Papa?'

Kon dat? Jazeker! Dat was het! Achter de dakplaten zat isolatie. Daar vrat ongedierte zich makkelijk doorheen. Het enige wat de isolatie en de ruimte achter het schot van elkaar scheidde, was een dunne hardboardplaat. Dat stelde niets voor. Via de buitenmuur omhoog en eenmaal in de dakgoot hadden die knagers alle tijd en ruimte om zichzelf een weg naar binnen te verschaffen. Dus zo waren ze achter het schot terechtgekomen! Mijn God! Maar ze hadden alleen Charlotte gevonden. Dat moest betekenen dat ze met weinig waren. Misschien was er zelfs maar één. Maar wat als ze toch met meer waren en ze zich hadden opgesplitst; de ruimte achter het schot stond met beide slaapkamers in verbinding.

Max stond in de deuropening van Mauds kamer. Toen de waarschijnlijkheid van zijn gedachten goed tot hem doordrong, trok hij met zijn rechterhand zijn dochter de kamer uit en met zijn linker sloot hij de slaapkamerdeur van Charlotte.

'Au! Papa, je doet me pijn!'

Paniekerig speurde hij de vloer af, of er niets overheen kroop dat onderweg was naar hem of Maud, maar hij zag niets. Ze moesten naar beneden. Daar was het veilig en in de keuken lagen wapens genoeg; hier waren ze weerloos.

Max tilde het meisje op en drukte haar stevig tegen zich aan. Hij luisterde. Het geweld tegen de deur was opgehouden. Max stond maar niet te lang stil bij wat Charlotte aan het doen kon zijn. In het hele huis was er geen geluid te horen, wat gezien het tijdstip niet vreemd was, maar in de context van deze specifieke nacht voelde het haast onnatuurlijk aan. Met zijn dochter in zijn armen liep hij gehaast de trap af, die in een klein halletje uitkwam. Aan zijn linkerkant bevond zich de deur naar de woonkamer en recht tegenover de trap zat de deur naar het toilet.

Amper met twee voeten in de woonkamer trok hij onmiddellijk de gangdeur achter zich dicht. Het half slapende meisje legde hij op de bank, hij gaf haar een kussen en bedekte haar met de fleecedeken die altijd in een hoek van de kamer lag te wachten op onverwachte aanvallen van vermoeidheid of kou. Toen knipte hij het licht aan.

Bouwtechnisch kende hij de begane grond op zijn duimpje. Als klusser had hij deze volledig opgeknapt naar de smaak van hem en Nicole. Al het werk had hij zelf verricht, waardoor hij zeker wist dat er geen loze gaten in het plafond zaten die in verbinding stonden met de verdieping boven hem. Maar doordat hij zich nooit gerealiseerd had dat er een houdbaarheidsdatum aan zijn gezinsleven kon zitten, bevond de rest van het huis zich nog min of meer in de oorspronkelijke staat.

Max pakte zijn mobiele telefoon uit de oplader. Aarzelend toetste hij het alarmnummer in. Hij had geen idee hoe hij de waanzin van deze nacht moest beschrijven, maar dat hij hulp nodig had stond als een paal boven water. Er moest een ambulance komen. En politie, om zijn dochter in bedwang te houden. Met een brok in zijn keel staarde Max naar het toestel in zijn hand. Wat moest hij zeggen? Voor Nicole kwam alle hulp te laat, maar misschien wist iemand wat er met Charlotte aan de hand was?

De telefoon liet de bezettoon horen. Lekker dan. Met het toestel nog aan zijn oor dacht hij na. Was dit wel verstandig? Moest er echt politie aan te pas komen? Wat had hij nou precies gezien? Was Charlotte ziek, of alleen agressief? Diep in zijn hart wist hij het wel, hij had er genoeg televisieseries over gezien, maar hij wilde het woord vermijden. Hij kon zijn zeven jaar oude dochter met geen mogelijkheid een zombie noemen, maar andere verklaringen kon hij er niet voor verzinnen. Die woede in de ogen van zijn kleine meid zou hij nooit meer vergeten. Het bloed dat uit haar mondhoek sijpelde. De waanzin in haar blik. Maar niemand zou hem serieus nemen. Ze zouden aan flakka of iets dergelijks denken, maar drugs, en zeker die moderne vuiligheid, waren absoluut niet in huis.

Tegen beter weten in probeerde Max zijn huisarts te bellen, maar de telefoon liet meteen een irritante fluittoon horen, die afgewisseld werd met een doordringende brom. Hij belde zijn beste vriend en nog wat mensen, maar niemand was te bereiken. Uitgerekend nu liet de telefoondienst het afweten.

Max moest antwoorden hebben. Van de schouw pakte hij een kleine zaklamp, zodat hij onder het bed en achter het schot kon kijken. Daarna liep hij naar de keuken en stapte in zijn schoenen die hij bij de achterdeur had laten staan; hij had weinig zin om door iets in zijn tenen gebeten te worden. Ook greep hij een vleesvork uit de besteklade.

Zijn hand rustte op de klink van de gangdeur, maar hij twijfelde. Hij wierp een bezorgde blik op zijn dochter. Ze was in slaap gevallen, maar ze was wat onrustig en kreunde een beetje. Max vermande zich en ademde diep in. Zo zachtjes mogelijk opende hij de deur. Er schoot niets op hem af en boven was het nog steeds stil.

Voorzichtig liep hij de trap op. Soms wilde er nog weleens een tree kraken. Dat mocht nu niet gebeuren. De vierde en zevende tree sloeg hij daarom over.

Geruisloos stapte hij de overloop op. Gelukkig brandde het licht nog. Het eerste waar hij naar keek, was of de boeken nog netjes onder de deurklink lagen. Dat was het geval, waardoor hij zich iets ontspande. Vanuit de ouderlijke slaapkamer hoorde hij zachte, smakkende geluiden. Hij wilde er niet te lang bij stilstaan, maar de rilling die door hem heen trok kon hij niet voorkomen.

Het was een geluk te noemen dat hij een paar maanden geleden het oude, piepende hang- en sluitwerk had vervangen, zodat hij nu de deuren naar de kinderkamers zonder geluid te maken kon openen. Met de vleesvork voor zich uit ging hij de kamer van Charlotte binnen. Zijn eerste handeling was het licht aanknippen. De aura van de kamer voelde vals vertrouwd, waardoor hij te lang naar de kleine bloedvlek op het kussen van Charlottes bed bleef staren. Hij had het zich niet verbeeld: zijn oudste moest zijn gebeten.

Max rook een zure lucht die diep zijn neusgaten binnendrong. Hij was extreem alert. Op een vreemde manier was hij zich bewust van ieder object in de kamer. Voorzichtig probeerde hij de bron van de stank te lokaliseren.

Vanaf de boekenplank naast zijn hoofd sprong er iets op hem af. In een reflex stak Max er met de vork naar en spietste een soort vaalwitte muis. Het beestje krijste van pijn of woede. Waarschijnlijk van beide. Max hield de vork voor zijn gezicht en zag dat de twee tanden dwars door de buik waren gegaan en bij de rug naar buiten kwamen. De pootjes spartelden wild. Met zijn klauwtjes probeerde het beestje zichzelf te bevrijden, maar hij zat goed vast. Nu Max beter keek zag hij dat dit geen gewone huismuis was. Van dit beest was de bek scheef verwrongen. De gemoedelijke blik waarvan muizen zich doorgaans bedienen was bij dit beest zenuwachtig en zijn kraalooftjes hadden een onnatuurlijk rode gloed. De tanden waren bloederig en het bekje hapte ononderbroken venijnig in het rond. De lange, vlezige staart krulde zich krampachtig om de steel van de vork, terwijl het beest ook ineens begon te blazen en te sissen.

De vork gleed uit Max' hand. Door het gewicht kantelde het wapen in de lucht, waardoor de twee stalen tanden rechtop in het laminaat belandden. Max had zijn voet al opgetild om de muis te vermorzelen, toen hij zag dat het beestje zijn poten strekte, zijn nagels diep in de vloer drukte en zich met veel kracht vooruit probeerde te slepen. Vlees scheurde rond de vork af. Even bleef de ruggengraat strak gespannen, tot deze met een zompige knak uit elkaar getrokken werd. De voorste helft strompelde weg op twee pootjes. Darmen en andere ingewanden bleven aan de vork hangen en werden opgerekt tot ze knapten. Traag wist de lege huls zichzelf verder vooruit te werken.

Toen de ergste walging was weggeëbd, herpakte Max zich. Met de hiel van zijn schoen plette hij de schedel van de muis. Drie keer moest hij stampen. Het gehavende beestje zat absurd vol levenslust en wist van geen ophouden. Pas toen zijn kopje en bovenlichaam voor het grootste gedeelte in een drabbig papje aan Max' schoenzool kleefden, stopte het met bewegen.

Gespannen luisterde Max of hij nog meer hoorde. Een muis is nooit alleen, had hij weleens horen zeggen. De kamer was stil. Buiten klonk wel rumoer, maar dat was niet helemaal vreemd voor dit tijdstip. Alle jongeren die eerder voorbijgefietst waren, kwamen nu halfzat uit de kroeg terug en riepen onverstanebare dingen naar elkaar. Een paar straten verderop loeide een autoalarm, vast omdat iemand er weer eens voor de grap een autospiegel had afgetrapt. En dan ook al de hele avond dat vervloekte vuurwerk. Ze maakten het nu wel erg bont. De knallen volgden elkaar in rap tempo op. Max keek vluchtig uit het raam, maar nergens waren helverlichte vuurwerklijnen of een gracieus slotstuk van een feestavond te bewonderen. Voor het eerst drong de gedachte zich aan hem op dat hij misschien niet de enige was met problemen. En toch waren het zorgen voor later. Hij had andere zaken aan zijn hoofd.

Hij filterde alle ruis van buiten weg en luisterde nog één keer scherp of er echt geen enkel vreemd geluid in de kamer te horen was. Het vertrek was zo stil als een kerkhof na middernacht.

In de kamer ernaast was het trouwens ook verdacht stil geworden. Max rukte de vork uit het laminaat en veegde hem aan de zijkant van zijn dochters bed schoon. Hij wilde het handvat in zijn kontzak steken, toen hij merkte dat dat niet zou lukken, omdat hij nog in zijn polo en boxershort rondliep. Dat was niet praktisch. Max liep terug naar de overloop, greep zijn broek, die op de zoldertrap lag, en trok deze aan. Met een groeiende zelfverzekerdheid stak hij de vleesvork nu écht in zijn kontzak. De scherpe tanden prikte hij door de stof naar buiten, zodat het wapen goed op zijn plek bleef zitten en hij makkelijk bij de steel kon.

Op zijn hoede liep hij naar de ouderlijke slaapkamer. Voorzichtig haalde hij wat boeken van de stapel en schoof de wasmand opzij. Zonder geluid te maken opende hij de deur op een kleine kier en hield de kruk met beide handen krampachtig vast, klaar om de deur onmiddellijk dicht te trekken, mocht er een aanval komen.

De kamer baadde in het maanlicht. Max schrok van wat hij zag. Het was logisch, maar toch had hij het niet verwacht. Zijn dochter stond met hangende schouders naast het bed en staarde uit het raam. Het gordijn en de roede lagen half op het bed en half op de vloer. Naast haar stond Nicole,

eveneens gebiologeerd, naar een voor Max onzichtbaar tafereel te kijken dat zich schijnbaar hoog in de lucht afspeelde. Hoewel hij hen alleen van achteren zag, was het in het gulle licht van de maan duidelijk dat ze beiden volledig onder het bloed zaten. De pyjama van Charlotte was ermee doordrenkt. Het nachthemd van zijn echtgenote was opengescheurd en hing in repen om haar lichaam. Aan haar hals hingen losgetrokken lappen vlees, waarover in traag tempo kleine druppeltjes bloed op de vloer dropen. Haar hoofd miste een oor, uit haar wang was een flinke hap genomen en haar ooit zo mooie lange, blonde lokken hingen door het opgedroogde bloed als vettige slierten langs haar hoofd.

Plots draaiden ze zich allebei om en keken Max aan. Tegelijkertijd uitten moeder en dochter een hoge, schrille kreet en sprongen als sprinkhanen op hem af. Met een luide klap trok Max de deur dicht. In blinde paniek schoof hij de wasmand en de boeken op hun plek terug. Het dunne MDF was geen partij voor de uitbarsting van geweld en al snel kwam de eerste vuist dwars door het hart van de deur. Als verlamd hoorde Max hoe in snel tempo brokken plaat werden weggescheurd.

Opnieuw drong een vuist zich door het gat in de deur en graaide wild in het rond. Max herkende de tengerere hand met de lange, ranke vingers direct. Hij had Charlotte meer dan eens pianolessen aangeboden, maar ze had het aanbod even zo vaak afgeslagen. Ze wilde liever tekenen.

Er was geen gelegenheid om een weloverwogen plan te verzinnen, dus deed Max wat er als eerste in hem opkwam. Hij ontweek de rondgraaierende hand van zijn dochter en schopte de wasmand met de boeken opzij. De deur zwaaide naar binnen open en dwong Charlotte, die nog met haar arm vastzat, naar achteren. Ze kwam klem te zitten tussen de muur en de slaapkamerdeur. Dankzij de kledingkast ernaast kon ze geen kant meer op.

Max zette zijn voet voor de deur en deed een stap opzij, zodat hij net buiten het bereik van haar rondmaaiende arm kwam. Ondertussen duwde hij met één hand zijn wild happende vrouw ruw van zich af. Ze viel plat op haar rug, maar sprong weer snel en behendig – zeker voor een dode – overeind. Zonder te aarzelen stortte ze zich opnieuw bovenop Max. Haar uitgestrekte handen grepen de mouwen van zijn polo en ze trok hem naar zich toe. Met trillende handen zocht Max naar de vleesvork in zijn kontzak. Een golf van opluchting ging door hem heen toen zijn vingers zich om de steel sloten. Hij haalde zijn wapen tevoorschijn en ramde met een verbeterd gezicht de twee tanden diep in de zijkant van haar schedel.

Wat had hij gedaan! Alle kracht vloede uit zijn vingers. Hij liet los en de vork bleef achter in het hoofd van zijn vrouw. Even leek ze wat verbaasd, maar deze menselijke emotie schudde ze meteen van zich af. De doffe blik in haar ogen leefde op. Nog venijniger dan daarnet probeerde ze hem te bijten. Haar tanden schampten zijn wang. Wanhoop overviel Max met het geweld van een betonblok dat uit een takel valt. Deze monsters waren niet te stoppen.

Maar er was wel degelijk iets veranderd. Hoewel haar aanvallen haast bovennatuurlijk fel waren, zakte haar linkerkant af en toe wat in elkaar. Ook miste haar linkerarm de kracht die de rechter wel had. Dat gaf Max hernieuwde hoop. Zijn laatste kans! Met één hand wist hij haar iets van zich af te houden. Met zijn andere hand pakte hij de steel van de vork weer vast en met wilde bewegingen roerde hij ermee door haar hersenpan. Ze wist zijn haren vast te grijpen, maar de greep van haar vingers verslakte. De taaie weerstand die hij aanvankelijk voelde nam snel af. De malende kaken kwamen tot rust in een geluidloze schreeuw. Nicole zakte op haar knieën en viel opzij. Vol afgrijzen keek hij naar degene die amper een uur geleden nog zijn liefhebbende vrouw was geweest. Naast wie hij amper een uur geleden nog in bed had gelegen.

Veel tijd om hierbij stil te staan kreeg hij echter niet. Achter de deur probeerde Charlotte zich verwoed te bevrijden. Terwijl Max zijn voet voor de deur weghaalde, maakte het kleine monster vliegensvlug gebruik van het kleine beetje speling en trok haar arm uit het gat. Ze wrong zich achter de deur vandaan en stortte zich grommend op haar vader. Max reageerde snel. Hij moest de vork

laten vallen om haar beide polsen vast te pakken. Hij vocht met iets dat niet alleen zijn vrouw had vermoord, het wilde h m ook vermoorden. Ze was sterk en zo snel als een hinde, maar meer dan alles was ze nog altijd zeven jaar oud en woog ze amper dertig kilo.

Het was moeilijk om scherp te blijven. Want hoewel ze door de alsmaar dikker wordende sluier van woede en waanzin steeds minder op zijn Charlotte ging lijken, waren het haar pyjama en geur die hem hevig aan haar herinnerden. Max rook weliswaar haar zure adem, stinkend naar ijzer, maar toch was daar ook nog een zweempje frisse pepermuntlucht. Hun blikken kruisten elkaar en bleven misschien een fractie van een seconde in elkaar haken. Max zag het onmiddellijk. Ergens daarbinnen was ze nog! De blinde woede verslaptte een moment, de doffe ogen van het meisje leefden op. Een glimp van herkenning trok onmiskenbaar over haar gezicht en verzachtte haar harde trekken. Het maakte niet meer uit dat hij de vork had laten vallen. Hij zou het nooit over zijn hart kunnen verkrijgen om met Charlotte af te rekenen zoals hij dat zojuist met haar moeder had moeten doen. Nicole was veel sneller en gevaarlijker geweest en met die gedachte suste Max zijn knagende schuldgevoel effectief in slaap, hoeveel waarheid er ook in mocht schuilen.

Hij gaf het meisje een harde duw de kamer in, schopte met zijn voet de vork terug naar de overloop en sloot de deur achter zich. Vlug schoof hij de wasmand en de boeken terug op hun plaats. Hij boog iets door zijn knieën en gluurde door het gat de slaapkamer in. Het meisje schuifelde traag door de kamer. Ze leek iets te kalmeren door het licht dat door het raam viel, of door de aanblik van haar levenloze moeder. Max wist het niet.

Wat hij wel wist was dat er in de schuur nog een hardhouten plaat stond, die hij kon gebruiken om de deur te repareren. Hij haastte zich naar beneden. Maar in de woonkamer kon hij het toch niet laten om even naar zijn jongste dochter te kijken, die op de bank in slaap was gevallen. Straks zou Maud ongetwijfeld naar haar zus en moeder vragen. Wat moest hij haar zeggen? Hij schudde het treurige antwoord van zich af en liep vlug naar de keukendeur. Voordat hij deze van het slot haalde, keek hij of de tuin helemaal leeg was en dat er niets of niemand bij de burens rondzwierf. Alles was verlaten, zoals het 's nachts om deze tijd hoorde te zijn.

Met de dunne, hardhouten plaat in zijn handen, een kitpistool met lijmpatroon en een accuschroevendraaier in zijn broek gestoken rende hij de trap op. Charlotte was niet ontsnapt en hield zich nog altijd rustig aan haar kant van de deur. Max spoot de plaat vol lijm en plakte hem over het gat. Een handvol schroeven zorgden voor extra stevigheid en gaven de lijm de tijd om te drogen. Nu durfde hij pas opgelucht adem te halen.